

I Swear (2025)

Regie: Kirk Jones | 120 minuten | biografie, drama, komedie, geschiedenis | Acteurs: Robert Aramayo, Peter Mullan, Maxine Peake, Shirley Henderson, Scott Ellis Watson, Paul Donnelly, Douglas Rankine, Adam McNamara, Chris Dixon, David Carlyle, Steven Cree, Anthony Capaldi, Andrea Bisset, Francesco Piacentini-Smith, Gordon Peaston, Christina Modestou, Isla Mercer, Andrew McPhail

I use spunk for milk!

In een maatschappij waar mentale gezondheid vaak naar de achtergrond verdwijnt, om plaats te maken voor succes, carrière en kapitalisme, is kunst vaak het middel om de menselijke conditie in beeld te brengen. Juist door het doorbreken van taboes leren we elkaar als maatschappij beter begrijpen en komen we ook vooruit als mensheid.

Het syndroom van Gilles de la Tourette is vaak een onderwerp van grappen. Het random schelden en schreeuwen zorgt voor komische

situaties en doorbreekt de spanning. We bekijken het van een afstand en zien het als iets waar niet teveel mensen last van hebben.

Maar het is belangrijk niet te vergeten dat voor de mensen die daadwerkelijk het syndroom hebben, het leven soms niet makkelijk is. De film 'I Swear' laat dit op een hartverscheurende en soms alsnog komische manier zien. Het leven van tiener John Davidson stond op zijn kop toen hij op 13-jarige leeftijd last kreeg van extreme tics. Van spiertrekkingen in zijn nek en gezicht tot het uitroepen van elke vulgaire gedachte die bij hem opkwam.

John groeit op in Schotland in de jaren 80, toen er nog weinig bekend was over het syndroom. Zijn onvoorspelbare en confronterende gedrag werd door zijn omgeving gezien als raar en gek. Leraren dachten dat hij ziek in zijn hoofd was en in een gesticht thuishoorde, terwijl leeftijdsgenoten dachten dat hij het syndroom gebruikte als excuus om onrust te stoken. Wat volgde waren jaren van pesterijen en straffen die John nooit verdiende.

In de film volgen we John van zijn tienerjaren in de jaren 80 tot zijn hedendaagse leven, waar hij is uitgegroeid tot ambassadeur voor mensen met het Tourette syndroom. We zien hoe John struikelde met zijn conditie. Hij wordt niet begrepen door zijn familie, kan geen baan vinden en heeft moeite om onderdeel te worden van de maatschappij. Tot hij Dottie ontmoet, de moeder van een vriend, die hem helpt om zijn conditie te omarmen en zichzelf beter te leren begrijpen.

Johns reis is net zo hartverscheurend als het grappig is. Als kijker kun je het niet helpen dat je in een deuk ligt als John zijn tics uit. Denk aan ongemakkelijke geluiden maken, onbedoeld uithalen naar mensen of de meest vnzige gedachten uitkramen. Maar achter de humor laat de film vooral de mens zien. Een mens dat alles over heeft om geaccepteerd te worden en een leven voor zichzelf op te bouwen.

'I Swear' geeft de kijker een kijkje in het leven van iemand met Tourette. We zien de hindernissen, de overwinningen en we leren hoe het is om in John z'n schoenen te staan. Uiteindelijk is dat ook de ware boodschap van de film. Want wat weet een gemiddeld mens nou van Tourette? Behalve het feit dat mensen met het syndroom veel schelden, komen de meesten niet verder. 'I Swear' laat via John zien hoe het syndroom hem in elke fase van zijn leven beïnvloedt en hoe mensen naar hem kijken.

Het is een film van een lach en een traan, maar boven alles is het een film met een missie. Want de farmaceutische industrie kan van alles bedenken om mensen met het syndroom te helpen, maar het belangrijkste is toch echt bewustwording en acceptatie.

'I Swear' is een film die het hart op de juiste plaats heeft zitten. Een film die je laat lachen en huilen. Maar vooral een film die ons nog meer laat omkijken naar elkaar. Ook al zijn we allemaal anders, we blijven allemaal mens. En elk mens verdient een goed leven.

Een pareltje van een film.

Sjors van Veen